



Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

<http://www.kurtuluscephesi.com>

ÖZEL SAYI

7 Haziran 2013

Polis Terörüne Karşı
Halk Direnişi

Ne Oldu?
Ne Oluyor?
Ne Yapmalı?

Proletarya Devriminin
Askeri Programı
V. İ. Lenin

Moskova Ayaklanmasından
Alınacak Dersler
V. İ. Lenin

Hüseyin Cevahir

Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan
Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan

İbrahim Kaypakkaya

Leyla Doğan, Ağadede Sarıkaya

**Polis Terörüne Karşı
Halk Direnişi
Özel Sayısı**

Olağan üstü günler yaşıyoruz.

12 Eylül askeri darbesinden bugüne kadar geçen 33 yıla ve bu yılların tüm depolitizasyonuna, ideolojisizleştirmesine meydan okuyan bir halk hareketi ortaya çıktı.

Bir avuç “çevreci duyarlılığı yüksek genç”in Taksim Gezi Parkı’nda sürdürdükleri “çevreci eylem”e karşı gösterilen polis terörü büyük bir toplumsal tepkiye ve patlamaya yol açtı.

“Çevreci” bir eyleme AKP iktidarının uyguladığı zora ve teröre karşı örgütsüz halk kitlelerinin kendiliğinden sokağa çıkışı ülkemiz tarihinde bir ilk olmuştur.

Kitle hareketi ne kadar örgütsüz ve ne kadar kendiliğinden olursa olsun, yıllardır biriken ve giderek patlama noktasına gelen öfke patlamasıdır.

Bu öfke patlaması sonucu tüm Anadolu kentleri ayağa kalkmış ve polis terörüne karşı direnişe geçmiştir.

Bu halk hareketi, bu direniş kimilerince AKP iktidarının “insanların yaşam tarzına müdahalesi”ne duyulan bir tepki olarak ifade ediliyorsa da, sözcüğün tam anlamıyla laik ve demokratik bir iktidar isteminin dışı vurumudur.

Hareketin “çevreci duyarlılık”tan türetilen “meşruiyeti”ne “helal” gelmemesi için görmezlikten gelinen gerçek budur.

Laiklik ve demokratik bir düzen istemini “ulusalçı” damgası yememek için bir yana atanlar, giderek “Gezi Direnişİ”ni iki ayın “yaşam tarzı”nın dışı vurulduğu bir olaya dönüştürmüştür.

Bugün, halk direnişinin sekizinci gününde Taksim’deki “çevreci duyarlılığa sahip” kesimler ile İstanbul’dan Ankara’ya, İzmir’den Samsun’a, Adana’ya, Antakya’ya kadar

ülkenin her yanında sokağa çıkan halk kitleleri arasında keskin bir farklılık ortaya çıkmıştır.

Bu farklılık, yok olduğu, bittiği ilan edilen sınıfların ve sınıfsal farklılıkların en açık ifadesidir. Bir tarafın popülitesi, diğer tarafın savaşkanlığı çok tipiktir. Hareketin kendiliğindenci niteliği ve örgütsüzlüğü bu iki kesimi, özellikle küçük-burjuvazinin orta ve üst gelir grubundan olan ve de eğitim görmüş kesimlerinin “Gezi Parkı”ndaki “şenlik” ortamı hareketin en önemli özelliği ve zaafıdır.

Bugün, halk hareketi Recep Tayyip Erdoğan’ın **İÇ SAVAŞ TEHDİDİ** altındadır.

Bugünün en temel sorunu, örgütsüz ve kendiliğinden gelişen halk direnişinin bu iç savaş tehdidi karşısında nasıl bir tutum sergileyebileceğidir.

Gelişen olaylar Kurtuluş Cephesi’nin yeni sayısının çıkma günlerine denk gelmiştir. Olayların gelişimi ve özelliklerini dikkate alarak, olağan yayın akışımızın dışına çıkarak “Polis Terörüne Karşı Halk Direnişİ” başlıklı özel sayı yayınlamaya karar verdik.

Bu özel sayımızda, halk direnişinin niteliğini, bileşenlerin sınıfsal ve siyasal konumlarını ve en önemlisi AKP’nin iç savaş tehdidini ele aldık.

Şüphesiz örgütsüz ve kendiliğinden bir halk hareketi pek çok zaafıya sahiptir. Onu örgütlü ve bilinçli bir sürece dönüştürmek, demokratik devrime kanalize etmek çok kolay değildir. Sadece bu nedenle, yani bu dönüşüm sağlanamadığından halk direnişİ yenilgiye uğratılabilir. Unutulmamalıdır ki, yenilen halklar, yenilgiden çıkardıkları derslerle zafere giden yolu açacaktır.

KURTULUŞ CEPHESİ

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

<http://www.kurtuluscephesi.net>

<http://www.kurtuluscephesi.de>

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

7 Haziran 2013

Polis Terörüne Karşı Halk Direnişisi

[Kurtuluş Cephesi'nin 3 Haziran 2013 tarihli açıklaması.]

“Gezi direnişisi”yle başlayan ve ülke çapında yayılan eylemler, direnişiler yıllardır biriken öfkenin dışı vurumu olmuştur.

Klasik ve alışıla gelen sözlerle, her cinsten, her dinden, her mezhepten, her görüşten insanlar, yaşadıkları ve kendilerini etkileyen olaylardan ve gelişmelerden yola çıkarak sokağa çıktılar.

Olaylar kendiliğinden gelişti. Devletin polis güçlerinin şiddeti karşısında herkes tepkisini ortaya koymak için sokağa çıktı.

Örgütsüz ve kendiliğinden bir kitle hareketi başladı ve gelişti.

Çoğunluğu herhangi bir kitle eylemine katılmamış insanlardan oluşuyor. Polisin kitle hareketlerini bastırmak için kullandığı yöntemleri ve bunların karşısında kendisini savunma yollarını bilmeyen kitleler sözkonusu.

“Örgütlü” olduğu varsayılan sol, yıllarca, 1 Mayıs’larda ve diğer kitle eylemlerinde polis zoruna karşı direndi ve çatıştı. Pek çok deneyime sahip oldu.

Ama bugün sokağa çıkan kitlenin böyle bir deneyimi yok. Belki polis terörüne karşı sokak çarpışmalarının taktik ve tekniklerini öğrenmeye gereksinimleri var.

Ancak “örgütlü sol”un “kitle”sinden farklı olarak, polis zoru karşısında geri adım atmıyorlar, yerlerinden ayrılmıyorlar. “Sokak taktikleri”ni de fazlaca önemsemiyorlar. Kendi sorumluluklarında sadece direniyorlar.

Bu kitleye “örgütlü sol”un sokak taktiklerini öğretmek ya da “örgütlü sol”un “sokak çarpışmaları” tarzına uyarlamak en son düşünülmüş gereken şeydir.

“Örgütlü sol”un yapması gereken tek şey, kendi deneyimlerinden öğrendikleri “korunma yöntemlerini” kitlelere aktarmaktan ve onları yanında olmaktan ibarettir.

Halk kitleleri eylem içinde hızla öğrenirler ve öğrendiklerini hızla uygularlar. Onlara “akıl vermek”, “yol gösteriyoruz” diyerek eskimiş ve başka ortamların ürünü olan “taktikleri” ya da “teknikleri” onlara öğretmeye kalkmak, gelişen olayların nedenlerini ve dinamiklerini tam olarak kavramamaktan kaynaklanır.

Halk kitleleri, belki “örgütlü sol”un yıllarca kitle gösterilerinde kullandığı “taktikleri”, özellikle polis saldırısı sırasında geri çekilmek, ara sokaklara dağılmak ve ardından yeniden birleşerek eski konumlarını almak şeklindeki taktiklerini bilmeyebilirler. Ama hızla öğrenirler ve öğrenmektedirler.

Bu halk hareketi, basit biçimde düzenin legal sınırları içinde, “yasalara saygılı” bir konuma çekilmeye çalışılmaktadır. “Barışçıl eylemler”, “masum talepler” denilerek, polis terörüne karşı direnişileri pasifize edilmeye çalışılmaktadır.

Diğer yandan bu halk hareketinden bir “devrim” çıkarmaya çalışanlar, bu halk hareketini “örgütlü hale getirmek” adına, legal meslek kuruluşlarının güdümüne sokmaya çalışanlar da var.

Hayır!

Düzenin sınırları içinde kalmış ve bu sınırları özenle kollamış meslek kuruluşlarının, konfederasyonların “öncülüğü” bu halk hareketini pasifize etmekten ve kısa vadeli birkaç tavizle geçiştirmekten başka bir sonuç vermeyecektir.

Bırakın halk kitleleri bildikleri gibi ve yaşayarak öğrendikleri gibi direnişlerini sürdürsünler.

“Karşı taraf” silah kullanmadığı sürece silahlanmak ya da silaha başvurmak asla düşünülemez. Ülkede, genel olarak ne denli sürekli milli kriz ve sürekli devrimci durum olursa olsun, ne denli silahlı mücadelenin nesnel koşulları mevcut olursa olsun, asıl önemli olan somut koşullarda silaha başvuran tarafın “karşı taraf” olmasıdır.

Bu herşeyi “karşı tarafın” insafına bırakmak demek değildir.

Yapılması gereken, bir yandan bu kendiliğinden ortaya çıkan, yılların biriktirdiği öfkenin dışı vurumu olan halk hareketinin sürekliliğini sağlamak, diğer yandan bu halk hareketi içinde yer alan en ileri ve en savaşkan kesimleri olası gelişmelere karşı örgütlemek ve hazırlamaktır.

Üç kişi, beş kişi... sayı önemli değildir.

Bir yandan sokak çatışmalarını sürdürürken, diğer yandan olası gelişmeleri öngörerek, onların karşısında neler yapılabileceğini kararlaştırmalıdır.

Bugün “karşı taraf” gaz bombalarıyla, çevik kuvvetle sonuç almaya çalışmaktadır. Bunlarla istediği sonucu alamadıkça zoru, şiddeti daha da artacaktır. Halk kitlelerini şu ya da bu yolla pasifize edemezlerse, yeniden evlerine kapatmayı beceremezlerse, zor, şiddet artacaktır.

Bugün plastik mermilerden medet uman baskı güçleri, yarı, belki bu akşam gerçek silahlarla ve gerçek mermilerle halk kitlelerini dağıtmaya ve sindirmeye çalışacaktır.

Eğer sokak çatışmaları ve halk direnişi böylesine bir zor ve şiddetle karşı karşıya gelirse, onları korumanın yolları ve yöntemleri bugünden, şimdiden düşünülmelidir.

Halk direnişi bir iç savaşa dönüşebilir. AKP iktidarı, Suriye’de cepheye sürdüğü şeriatçıları hiç çekinmeksizin sokağa salabilir. Belki ilk anlarda “eli sopalı, bıçaklı, satırlı” şeriatçı çeteler görülecektir. Ama bilinmelidir ki, bu ilk adımdır. Bunların yetersiz kaldığı yerde, silahlı “sivil” faşist şeriatçı çeteler harekete geçirecektir.

Faşist şeriatçı çetelere karşı kitlenin öz savunma güçleri şimdiden hazırlanmalıdır. Kimlerin bu öz savunma güçlerinde yer alacağı, ne zaman ve nasıl hareket edecekleri, iletişimlerini nasıl kuracakları şimdiden belirlenmeye çalışılmalıdır.

Bu öz savunma güçleri, faşist şeriatçı çetelerin saldırılarını püskürtmek ve bu saldırılardan halkı korumak için gerekli araçları el altında bulundurmalıdırlar. İlk aşamada bu araçlar, faşist şeriatçı çetelerin kullandığı saldırı araçlarını bertaraf etmeye yetecek sayıda ve boyutta olmalıdır.

Barikat teknikleri geliştirilmelidir. “Karşı tarafın” silahlı saldırısı olmadığı sürece bu barikatlar tahkim edilmeli ve kalıcılaştırılmalıdır.

Bugün “karşı taraf”ın olayları ne kadar tırmandıracağı, silaha, gerçek silahlara ne zaman ve nasıl başvuracağı belirsizdir. Bu belirsizlik ortamında “silah” en son kullanılacak araçtır.

Bırakın silahı ilk kullanan “karşı taraf” olsun!

“Karşı taraf”, kitle direnişini bir iç savaşa dönüştürerek ezmek isterlerse, o zaman ve o an geldiğinde hızla iç savaş koşullarına göre halk kitleleri örgütlemelidir.

İç savaş koşulları ortaya çıktığında, bilinmelidir ki, Türkiye devrimci hareketinin zengin ve geniş savaş deneyimleri vardır.

Bugün meydanlarda, sokaklarda polis güçlerinin zoruna direnen halk örgütsüzdür, öncüsüzdür. Böyle olsalar da, onlara “öncülük” dayatmak, “örgütlü” yapılara tabi olmalarını istemek büyük bir hata olacaktır.

Unutulmamalıdır ki, halk kitleleri, mücadele içinde hızla öğrenirler. İşte o zaman ne yapacaklarını ve nasıl örgütleneceklerini de bileceklerdir.

Ne Oldu? Ne Oluyor? Ne Yapmalı?

Bir hafta öncesine kadar Türkiye'deki her şey "olağan" akışı içinde gidiyordu.

Borsa rekor üzerine rekor kırıyor, "özel-leştirme" ya da "yeni projeler" adı altında kamu arazilerinin yağmalanmasına dayanan büyük ihaleler yapılıyordu. Satan memnundu, alan memnundu. Milyar dolarlar telafuz ediliyor, milyarlar ortalıkta uçuşuyordu.

"Medya", Recep Tayyip Erdoğan'dan bir Abraham Lincoln çıkartmaya çalışırken, "İmralı görüşmeleri"ne dayanan "barış" havaları çalınıyordu.

2014 yılında yapılacak olan yerel seçimler ve cumhurbaşkanlığı seçimleri üzerine anketler yayınlanıyor, AKP'nin yeni seçim zaferinden söz ediliyordu. "İmralı süreci" ve buna bağlı olarak PKK'nin silahlı güçlerini ülke dışına çıkarma kararı AKP'nin seçim zaferinin garantisi olarak görülüyordu.

"İmralı süreci"yle BDP hızla AKP'ye yakınlaşırken, Recep Tayyip Erdoğan'ın "başkanlık arzusu"nun "Kürt sorununun çözümü" için bulunmaz bir fırsat olduğu ileri sürülüyordu.

"Medya"nın, daha tam ifadeyle "yandaş medya"nın, olmadığını söylediği "muhalefet", her zamanki söylemleriyle, iç çelişkileriyle ve Recep Tayyip Erdoğan'ın belirlediği polemiklerle oyalanıyordu.

Sendikalar, sendika federasyonları, kendi dünyalarında ve kendilerinin "önemli" saydıkları rutin işlerin peşinden giderken, yönetimler kimlerle ittifak kuracaklarının hesaplarını yapıyordu.

Ülke yavaş yavaş tatil havasına girerken, küçük-burjuva aydınları, her zamanki karamsarlıklarıyla, ikircikli tutumlarıyla, karar-

sızlıklarıyla rutin yaşamlarını sürdürüyordu.

Kadın hakları savunucuları, feministler ve çevreciler, bulabildikleri birkaç "sorun" etrafında, çalgılarıyla, halaylarıyla ve yeşil-mor sloganlarıyla zamanı geçirirken, en büyük "duyarlılığı" "barış süreci"ne veriyorlardı.

"Medya"da "Kürt sorunu"ndan, "barış süreci"nden başka bir şey konuşulmuyordu. Kalemi ya da mikrofonu eline alan herkes "barış süreci"nin ülkeye huzur getireceğinden, Türkiye'nin "uçacağından" söz ediyordu.

Ve birden ortalık kanıştı.

Herkesin bildiği ve yaşayıp gördüğü gibi, "çok masum bir çevreci duyarlılık"tan milyonlarca insanın sokaklara döküldüğü bir başkaldırı, bir direniş ortaya çıktı. Yıllardır biriken öfke, Gezi Parkı'ndaki bir avuç orta sınıfın üst gelir grubundan bireylerin "çok masum çevreci eylemi"ne yönelik polis terörüyle sokaklara yansıdı.

Herkesin çok iyi bildiği gibi, "her cinsten, her yaştan, her inançtan ve her siyasal düşünceden" insanlar, milyonlar sokağa çıktı.

Orta sınıfın üst gelir grubuna mensup bir avuç bireyin "çevreci eylemi"ne karşı gösterilen şiddet karşısında biriken öfke, sözcüğün tam anlamıyla, devletin resmi zor güçlerine karşı bir sokak direnişine yol açtı. Hızla ülkenin tüm kentlerine yayıldı.

Sosyolojik tanımla "yeni orta sınıf" bireyleri, kendilerinin ve çocuklarının "çevre duyarlılığı"na karşı AKP iktidarının gösterdiği tepki karşısında halkın sokaklara dökül-

mesi ve polis terörüne karşı direnişe geçmesi karşısında, önce sevindi, ardından şaşkınlığa düştü. Sevinç ve şaşkınlık arasında sokak direnişlerinin devam etmesi onları “umut”landırdı. Bugün tüm “medya” da “korku duvarının aşılması” olarak tanımlanan halk kitlelerinin cüreti onları da “korkusuz”laştırdı, pervasızlaştırdı.

AKP'nin “yasal ve yasalara dayalı baskısı” ile ürkmüş, korkmuş ve kendi köşesine çekilmiş küçük-burjuva aydınları, sanatçılar vb. toplumsal katmanlar “korku duvarını” aştılar. Elleri cep telefonlarıyla, twitleriyle Taksim'e koşular. Ve Taksim Meydanı birden halk direnişinin simgesi olurken, “yeni orta sınıf” bireylerinin “kurtarılmış bölgesi” haline geldi.

Aydınların, sanatçıların, “muhalif” gazetecilerin, “ofis” kadın ve erkeklerinin polis teröründen azade edilmiş bir alanda kendilerini bulmaları, kendilerini özgür hissetmeleri, yıllarca içinde yaşadıkları yalıtılmışlıktan ve depresif konumlarından çıkmalarını sağladı.

“Kurtarılmış Taksim” tam bir karnaval, festival havasına bürünürken, “aşağıdakiler”, Beşiktaş'ta, Dolmabahçe'de polis terörüne karşı direniyordu. Ülkenin tüm kentlerinde “Her yer Taksim, her yer direniş” sloganlarıyla sokaklara dökülen milyonlarca insanın polis terörüne karşı direnişi ile “Kurtarılmış Taksim” tam bir zıtlık oluşturdu.

İstanbul Taksim Meydanı'nda “steril” bir ortamda özgürlük rüzgarları estirilirken, “aşağıdakiler” Beşiktaş'ta, Dolmabahçe'de polis terörüyle savaşıırken, Ankara ve İzmir direnişin en geniş ve en sıcak olduğu kentler olarak öne çıktı.

Nerede, hangi kentte, hangi semtte neler olduğunu herkes gördü ve biliyor. Hareketin kendiliğinden niteliği, kitlelerin örgütsüzlüğü, AKP iktidarına karşı duyulan öfkenin boyutları her gün ve her saat konuşuldu, yazıldı-çizildi.

Birkaç televizyon ekranında konuşabilen küçük-burjuva aydınları, akademisyenleri hareketin örgütsüzlüğü, kendiliğindenliği ve AKP iktidarına karşı birikmiş tepkinin dış vurumu olduğuna ilişkin “tespitler” yaparken, CHP'ye “vurmayı” marifet sayanlar da boş durmadılar. Kendi dışındaki herkesi “açıkgöz” ilan eden, “fırsatçılıkla” suçlayan S. S. Önder gibi ortayolcu ve eyyamcıların dışında, “Kürt sorunu”nu herşeyin üzerinde

tutan kişiler ve hiç şüphesiz BDP, yükselen halk direnişini “ulusalcılar”ın, “kafatasçılar”ın “barış sürecini sabote etme” girişimi olarak ilan ettiler ve AKP'nin safında yer alarak bir kenara çekildiler.

“Evet, ama yetmez”ciler, neo-liberal solcular, kendilerini dışlayan ve aşağılayan Recep Tayyip Erdoğan'a “haddini bildiren” halk direnişinden hoşnut oldular. AKP'nin bir kez daha kendilerine ihtiyacı olabileceği bir ortamın oluştuğunu düşündüler. Bu duygu ve düşüncelerle “Gezi Parkı direnişi”ne koşular ve “yeni orta sınıf”ın duygularını okşayan sözler etmeye koyuldular.

Taksim Meydanı, “yeni orta sınıf”ın ve son yıllarda aşağılanan, küçümşenen, adam yerine konulmayan neo-liberal solcuların Mekkesi haline geldi. ABD dahil olmak üzere her ülkeden destek mesajları aldılar, gönderilen yiyecek paketleriyle “duvar” inşa ettiler, açılan “Devrim Market”te güzide baylara ve bayanlara hiç işe yaramayan gaz maskeleri, aksesuarlar satılmaya başlandı.

Ama öte yandan tüm Anadolu illerinde polis terörüne karşı direnen milyonlar sokaklardaydı. Polis çatışıyorlar ve direniyorlardı. Taksim Meydanı, şarkılar ve türkülerle, halaylarla festival havasına bürünmüşken, Ankara ve İzmir başta olmak üzere Anadolu kentlerinin sokaklarında kan akıyordu.

Kendiliğinden sokağa çıkmış, polis terörünü protesto ederken polis terörüyle ilk kez tanışmış halk kitleleri yavaş yavaş sokak çatışmalarını öğrenmeye yönelirken, “Kurtarılmış Taksim”in “aslanları”, “her türlü şiddetten uzak durulması”ndan, “kamu mallarına zarar verilmemesi”nden, hareketin “barışçıl” kalmasından söz etmeye başladılar. Polis saldırısına karşı en önemli direniş aracı olan “taş atma”yı, “hareketin meşruiyetine gölge düşüren eylem” olarak ilan ettiler.

Yerini ve ortamını bulduklarında kendilerini “68'liler” diye allayıp-pullayıp ortaya atanlar, 1968 Mayıs'ında Paris kaldırım taşlarının nasıl bir direniş simgesi olduğunu bile unutuverdiler.

3 Haziran Pazartesi gününe gelindiğinde, borsa “çöktü”. Recep Tayyip Erdoğan'ın Kuzey Afrika “gezisi” öncesinde halk direnişinin ekonomik sonuçlarını ne kadar önemsiz görülmüş olursa olsun, borsanın “çöküşü” “yeni orta sınıfı” huzursuzlaştırdı.

Ülke çapında yayılan halk direnişinin ne

yöne gideceği ve nasıl sonuçlanacağı (kaygı ve korkuyla karışık) sorulmaya başlandı. Böylece halk direnişinin sokak çatışmalarına dönüşmesini engelleme çabaları, birden “görüşme” girişimlerine yol açtı.

1 Haziran günü CHP’yi “ambulans arkasından giden uyanık taksi şöförüne” benzeterek halk direnişini sahiplenmeye kalkışmakla suçlayan Sırrı Süreyya Önder, birden “görüşmeci” olarak yeniden piyasaya çıktı. Önce “itfayeci” başbakan “vekili” Bülent Arınç’la, ardından Abdullah Gül’le görüştü. Amaç, “Gezi Parkı direnişini”yle başlayan ülke çapında polis terörüne karşı eyleme dönüşen halk hareketini “barışçıl biçimde” bitirmek ve insanları evlerine göndermekten ibaretti. Ama Sırrı Süreyya Önder, BDP’yle “ters düşmesine” rağmen, sokaklarda çatışan ve direnen halka “evinize dönün” demeye cesaret edemedi.

Yüzlerce yaralı haberlerini ölüm haberleri izledi. Ama bu haberler bile Taksim Meydanı’ndaki “festival havası”nı değiştirmeye yetmedi. “Üç ağaç için” duyarlılık gösterenler, bu duyarlılığı paylaşmak için Taksim’e akın edenler, ülke çapındaki direnişleri ve çatışmaları görmezlikten gelmeye başladılar. Yapacak bir şey yokmuşcasına, ellerine “mor” boyalar alanlar “sapık” duvar yazılarını silmeye koyuldular ve yaptıkları “eylem”le manşetlere çıktılar.

“Kurtarılmış Taksim”de, sabahları çöp toplayarak ne kadar çevreci olduklarını gösteren “yeni orta sınıf gençleri”nin “eylemi” bolca övülürken, doğrudan hedef gözetilerek atılan binlerce gaz bombası fişekleriyle dolu sokaklardaki “çöpler” görmezlikten gelindi.

Taşsız, sopasız, “kendi çöpünü kendisi toplayan”, “kamu mallarına zarar veremeyen”, “erkek egemen söyleme başkaldıran” “barışçıl” eylemcilere övgüler düzülürdü. Ama Ankara’da, İzmir’de, İstanbul’da, Adana’da, Mersin’de, Antakya’da, Samsun’da, bilcümle Anadolu’da çatışan, yaralanan, ölen insanlar “üzücü ve huzur bozucu olay” olarak sunuldu.

Durumdan vazife çıkaran, “duyarlı ve sorumlu” bir “milletvekili” olarak kendisini ortaya atan Sırrı Süreyya Önder’in halk direnişini (Recep Tayyip Erdoğan’ın “gezi”den dönmesinden önce) sona erdirmek amacıyla başlattığı “görüşme” sürecine, kendi “nüfuzu altında” olduğu varsayılan “Taksim

Bileşenleri” ortak edilmeye çalışıldı. Ama onlar, kendilerine ne misyon biçilmiş olursa olsun, kendiliğinden gelişen kitle hareketini durdurabilecek gücü kendilerinde görmediler.

“Legal Kürt hareketi”nin sözcüsü olan BDP ise, tüm bu süreçte “milliyetçiler ve kafatasçılar”dan ayrı olmak adına, “barış süreci zarar görür” söylemleriyle kendisini dışladı. Bu dışta kalmayı da, gelişen halk direnişini, “bazı ulusalcı, ırkçı ve milliyetçi kesimlerin ‘Kürt sorununu nasıl baltalayabiliriz’ arayışına” dayandırarak haklı ve mazur göstermeye çalıştı.

Açıktır ki, ulusal sorunların öne çıkması, her zaman ve her yerde sınıf mücadelesinin ikincil plana itilmesine yol açar. Doğaldır ki, yükselen bir sınıf mücadelesi de ulusal sorunları ikincil hale getirir. Saf milliyetçiler ve şovenistler dışında hiç kimse sınıf mücadelesinin gelişmesinin ve yükselmesinin ulusal sorunu ikincil hale getirmesinden kaygı duymazlar. Tarihte her zaman görüldüğü gibi, bu kaygıyı duyan milliyetçiler ve şovenistler, her durumda “ezen ulus”la ittifak kurmaya çalışırlar. İttifakın temeli, gelişen ve yükselen sınıf mücadelesini durdurmaktadır. Öte yandan gelişen ve yükselen sınıf mücadelesi egemen ulusun burjuvazisinin (egemen sınıflarının) yeni ittifaklar arayışına yol açar. Bu da, milliyetçi ve şovenist kesimler için “bulunmaz bir fırsat” olarak görülür.

Daha da önemlisi, “ezilen ulus”un milliyetçileri, gelişen ve yükselen sınıf mücadelesinin kendi ulusal topluluğuna yansımalarını engellemeye çalışır. Onlar, sınıfsız, kaynaşmış bir “ulusal bütün” isterler. Sınıf mücadelesi ve sınıf bilinci onların emellerine ulaşmalarını önleyen en önemli güçtür. Bu yüzden, gelişen sınıf mücadelesine karşı “ezen ulus”un burjuvazisiyle ittifak kurarlar.

Bugün BDP böylesine bir yol ayrımına gelmiştir.

Ya Kürt halkının gelişen ve yükselen halk direnişine katılmasının önünde engel olmaktan uzak duracak ve böylece Kürt toplumundaki sınıf çelişkilerinin görünür hale gelmesine neden olacak; ya da “T. C.”yle, onun en gerici kesimini oluşturan AKP’yle uzlaşacak ve halk hareketine karşı konumlanacaktır. Bu da, onların her türlü “sol” görünümünün ve söylemlerinin sonu olacaktır.

tır.

Tarih, sınıf mücadelelerinin tarihidir. Toplumlar, ne kadar görmezlikten gelinirse gelinsin, ne kadar önemsizleştirilmeye çalışılırsa çalışılsın, **sınıflardan oluşur**. Gelişen olaylar karşısında her sınıf kendi konumuna ve çıkarlarına göre tutum belirler ve tavır alır. Tekil bireylerin bireysel düşüncelerini mensup olduğu sınıfın özellikleri ve düşünceleri belirler.

“Üstekiler” ya da “orta sınıf” ne derse desin, “aşağıdakiler”, işçi sınıfı, genel olarak emekçi halk er ya da geç kendi sınıf bilincine ulaşır.

Bugün kendiliğinden, daha açık ifadeyle, Gezi Parkı’ndaki küçük bir “çevreci eylem”e karşı gösterilen “tahammülsüzlük” ve polis terörü halk kitlelerini sokağa dökmüştür. Hareket ne denli kendiliğinden olursa olsun, sokağa çıkanlar belli bir bilince sahip kitlelerdir. Şüphesiz bu sosyalist siyasal bilinç değil, ama demokratik bilinçtir.

Örgütsüz oldukları, merkezi bir yönetime sahip olmadıkları, belli ve belirgin bir programları olmadığı bir gerçektir. Ama belli bir bilinçleri olmadığı asla söylenemez.

“Küçük ve masum” bir “çevreci eylem”e karşı uygulanan polis terörünü protesto etmek için sokağa çıkanlar, çok açık biçimde **“eskisi gibi yönetilmek istememektedirler”**.

“Üstekiler”, AKP iktidarı ise, “alttakileri” **eskisi gibi yönetmek için** polis terörünü alabildiğine kullanmakta ve yaygınlaştırmaktadır.

Bunlar soyut saptamalar değil, somut gerçeklerdir. Bu gerçeklerin politikadaki karşılığı “milli kriz” ve “devrimci durum”dur.

“Örgütlü sol”un tüm keskinliğine rağmen kolayca telaffuz edemediği gerçeklik de budur.

Burada ikirciklenmeye gerek yoktur. Kendiliğinden gelişen ve örgütsüz olan halk kitlelerinin polis terörüne karşı başlattıkları direniş, sözcüğün tam anlamıyla “alttakiler”-in **eskisi gibi yönetilmek istemediklerinin** dışı vuruşudur. Yoğunlaşan polis terörü de bu halk kitesinin eskisi gibi yönetilemeyeceğini göstermektedir.

Bu bir devrim durumudur. Ama Lenin’in çok net biçimde ifade ettiği gibi, **her devrim durumu devrime yol açmaz**.

“Rusya’da 1905’te ve Batıdaki bütün devrimler çağında bu durum gö-

rüldü; ama bu durum, o sıralarda devrimler olmamasına karşın, geçen yüzyılın 60 yıllarında Almanya’da, ve 1859-1861 ile 1879-1880’de Rusya’da da vardı. Neden o sıralarda devrim olmadı? Çünkü devrim her devrimci durumdan değil, ama yalnız yukarıda sayılan nesnel değişikliklere öznel bir değişikliğin, yani: devrimci sınıfa ilişkin olarak, hatta bunalımlar çağında bile, eğer ‘düşürülmez’se, hiçbir zaman ‘düşmeyecek’ olan eski hükümeti tamamen (ya da kısmen) yıkacak denli güçlü kitlesel devrimci eylemler yürütme yeteneğinin de geliştiği durumdan doğar.”

“Güçlü kitlesel eylemler yürütme yeteneği” ise, doğrudan halk kitlelerinin bilinçli ve örgütlü olmasına ve de devrimci öncünün varlığına bağlıdır. Halk kitlelerinde belli bir bilinç varolsa bile, mücadeleyi yönetecek ve belli hedeflere yöneltebilecek devrimci öncü olmadığı sürece, ortaya çıkan devrimci durum bir devrimle sonuçlanmaz.

Eğer bugün gelişen halk hareketi, “düşürülmez’se, hiçbir zaman ‘düşmeyecek’ olan hükümeti” yıkamazsa, bunun tek nedeni devrimci öncünün etkisizliğidir. Devrimci öncünün etkisizliği, aynı zamanda gelişen kitle hareketinin örgütsüzlüğünün de bir ifadesidir.

Gelişen ve yayılan halk hareketinin en büyük zaafı, devrimci öncüden yoksun oluşu ve buna bağlı örgütsüzlüğüdür. Bu durum her türlü saptırmaya ve farklı kanallara yöneltilmeye uygun bir ortam oluşturmaktadır.

Diğer yandan halk hareketinin örgütsüzlüğü ve devrimci öncüden yoksunluğu, “yeni orta sınıf” denilen küçük-burjuvazinin “demokrat” (“modern ve laik”) kesimlerinin sınıf özelliklerinin harekete damgasını vurmasının önünü açmaktadır.

Buradaki en büyük tehlike, bu küçük-burjuva “demokratlar”ının, ilk ve yakın taleplere ulaşılır ulaşılmaz hareketi durdurmaya yönelecek olmasıdır.

“Tüm toplumu devrimci proleterler için devrimcileştirmeyi arzulamaktan çok uzak bulunan demokratik küçük-burjuvazi, toplumsal koşulların mevcut toplumu kendisi için olabildiğince katlanılabilir ve rahat

hale getirecek bir değişiklik için çabalar.” (Marks)

Bu küçük-burjuva demokratları karşısında alınacak tutumu Marks şöyle özetler:

“Devrimci işçi partisinin küçük-burjuva demokratlar karşısındaki tutumu şöyledir: devirmeyi amaçladığı kesime karşı, onlarla birlikte ilerler; kendi çıkarları uğruna konumlarını pekiştirmeye çalıştıkları her şeyde onlara karşı çıkar.”

Elbette Marks’ın bu saptaması devrimci öncülüğe ilişkin tarihsel deneyimlerin ürünüdür. Örgütsüz ve devrimci öncülüğün yoksun halk kitleleri açısından bu saptama devrimci bilinçlerinin gelişmesi ve pekişmesi açısından önemlidir.

Küçük-burjuva ya da “yeni orta sınıf” demokratlarının bu özelliği kavranılmazsa, ortaya çıkacak başarısızlık halk kitlelerinde bir “satılmışlık” duygusu uyandırarak küçük-burjuva demokratlara karşı düşmanlık duygusuna dönüşebilir. Bu da gelecekteki halk hareketinin zaferini engelleyen bir ayrışmaya yol açacaktır.

Bugün gelişen halk direnişinin nasıl evrileceği ve nasıl sonlanacağı tam olarak saptanamaz. Direnişin boyutlarını ve küçük-burjuva aydınlarının ya da “yeni orta sınıf” mensuplarının tutumunu belirleyecek olan “karşı taraf”ın, devletin baskı gücünü kullanarak şiddeti ne kadar tırmandıracağına bağlıdır.

AKP iktidarı, sınıfsal olarak ürkek ve kaypak yapıya sahip olan küçük-burjuva aydınlarının şiddetin dozunun artmasına paralel olarak hareketten uzaklaşacaklarını düşünmektedir. Ancak “Gezi Parkı eylemi”ne karşı uygulanan polis terörüyle halk kitlelerinin sokaklara dökülmüş olması bu aydın kesimi cesaretlendirmiştir. Dillerinden düşürmedikleri sözlerle, “korku duvarını” aşmışlardır. Bu nedenle yalın bir polis terörüyle, klasik “toplumsal olayları önleme araçları”yla bu kesimi korkutabilmeleri ve geri çekilmeye zorlamaları olanaksızdır.

Recep Tayyip Erdoğan bu kesimleri bir “iç savaş”la tehdit etmektedir. “Evlerinde zor zaptettiği %50”yi sokağa çıkarmakla tehdit etmektedir.

Bu açık bir iç savaş tehdidi ve ilanıdır. Bunun tek amacı, küçük-burjuva aydınlarını, özellikle “yeni orta sınıfı” birkaç küçük taviz karşılığında evlerine dönmeye zorla-

maktır. “Medya” alanında belli bir etkiye sahip olan ve sesi çok çıkan bu kesimlerin halk hareketinden ayrılması, hareketini sürdürme kararlılığı gösteren kitlelerin devletin açık zoruyla katledilerek sindirilmesinin önünü açacaktır.

Gelişebilecek bir iç savaş, şüphesiz örgütsüz ve öncüsüz halk kitlelerinin uzun süre sürdürebilecekleri bir durum değildir. Kitleler mücadele içinde, savaş içinde hızla öğrenirler. Ancak iç savaş, tüm savaşlar gibi, askeri bir savaştır ve askeri savaşın yasalarına tabidir.

Örgütsüz ve öncüsüz bir halk hareketinin karşı-devrimci bir iç savaş karşısında yapabileceği tek şey, savaş için hazırlanmak ve savaşarak öğrenmektir. Bu koşullarda, etkin ve fiili bir güç olmasa da, devrimci öncünün zengin gerilla savaşı deneyimi çok daha hızlı aktarılabilecektir.

Devrimci işçi partisinin küçük-burjuva demokratlar karşısındaki tutumu şöyledir: devirmeyi amaçladığı kesime karşı, onlarla birlikte ilerler; kendi çıkarları uğruna konumlarını pekiştirmeye çalıştıkları her şeyde onlara karşı çıkar.

Yine de, bugünden yarıya, artan ve tırmanan AKP iktidarının terörüne karşı **özsavunma grupları** oluşturmak direnişçilerin en temel görevlerinden birisi olmaktadır.

Bu özsavunma grupları, bir yandan kitleleri tırmandırılan polis terörüne karşı korunurken, diğer yandan hareketin içine sızan ajanları, muhbirleri tespit etmelidir.

Küçük-burjuva saf demokratlarının söylediği gibi, onların görevi “provakasyona engel olmak”, “taş atılmasını engellemek” değildir. Polis terörünün böylesine pervasızca kullanıldığı koşullarda, zorba ve terörist bir iktidarın “provakasyona” ihtiyacı yoktur. Ama hareketin içine sızmaya ve içten bilgi toplamaya her zamankinden çok daha fazla ihtiyacı vardır.

Sokak çarpışma teknikleri ve barikat yöntemleri devlet terörünün gelişmesine uygun olarak kullanılmalıdır. Ama her durumda dayanıklı barikat kurma yolları ve barikatları koruma teknikleri geliştirilmelidir.

Diğer yandan, iç savaşın dayatılmasını öngörerek, başta özsavunma grupları olmak üzere en geniş kesimlerin silahlandırılması için gerekli planlar ve hazırlıklar yapılmalıdır.

Küçük-burjuva demokratların ya da “ye-

ni orta sınıf” mensubu kişilerin “barışçılık” çağrılarına, “her türlü şiddete hayır” sloganlarına kapılmamalıdır. Halk direnişinin AKP’nin başlatacağı bir iç savaşa dönüşüp dönüşmeyeceği belirsizdir. **Bugün** için Abdullah Gül aracılığıyla “yumuşak” ve “uzlaşıcı” söylemlerle halk direnişi pasifize edilmeye çalışılmaktadır. Ama **yarın** bunların etkisiz ve yararsız olduğunu gördüğünde, kendi “islami” iktidarlarını korumak ve sürdürmek için sivil-faşist şeriatçı çeteleri halk kitlelerinin üzerine sürmekte tereddüt etmeyecektir. Bu amaçla, Suriye’de savaşa soktuğu şeriatçı grupları meydanlara sürebilir.

Bu durumda silahlanmak ve sokak direnişlerini silahlı direnişe dönüştürmek tüm direnişçilerin hakkı ve görevidir.

Silahlanmak için çok uzaklara ve farklı yönlere bakmak gereksizdir. Türkiye’deki “bireysel silahların” sayısı 4-5 milyondur. Pek çok evde, işyerinde ve özel otomobillerde “bireysel silahlar” bolca mevcuttur. Küçük çaplı bu silahlar belli bir barikatın ya da kitlenin korunması için fazla elverişli ve yeterli olmasa da, silahlı saldırıyı önleyici özelliği ile direnişe zaman kazandıracaktır. Bu zaman, daha etkin silahların sağlanması için kullanılır.

Tüm bunlar, öncüsüz, örgütsüz ve deneysiz kitleler için hemen, bugünden yarına gerçekleştirilebilir şeyler değildir. Ama bugünden yarına, düşünülmesi ve en azından bunların gerekli olabileceğinin bilincinin yaratılması mümkündür.

Bir kez daha yineleyelim: Recep Tayyip Erdoğan halk direnişini bir iç savaşa tehdit etmektedir. Bir iktidarın ölüm-kalım sorunuyla yüzyüze olduğu koşullarda bu tehdit bir “blöf” olarak değerlendirilemez. İç savaş olasılığı ne kadar uzak görünürse görünün, her durumda ciddiye alınmalı ve olası bir karşı-devrimci ve şeriatçı iç savaşa ha-

zırlanmalıdır.

İç savaş tehdidi karşısında yapılacak her türlü (maddi ve manevi) hazırlık, herşeyden önce iç savaş tehdidinin etkisizleştirilmesini sağlayacaktır.

Savaştan kaçınmanın tek yolu, savaşa hazırlanmaktan geçer.

Recep Tayyip Erdoğan’ın iç savaş tehdidinden ürken ve korkan küçük-burjuva aydınları, “yeni orta sınıf” mensuplarının küçük tavizler karşılığında direnişi durdurmaya ve bitirmeye yönelmeleri çok daha büyük olasılıktır. Onlar, “uluslararası kamuoyunun” desteğiyle elde ettikleri kazanımları koruyabileceklerine inanacaklardır. Böyle bir durumda halk direnişinin saflarında parçalanma ortaya çıkacak ve ardından legalist sol onları izleyecektir. Bu da halk direnişinin sonunu getirecektir.

Bu “kader”e boyun eğmemenin tek yolu, örgütlü ve iç savaşa hazırlanmış bir kitlenin yaratılmasıdır. Ama bunun bugünden yarına gerçekleştirilemeyeceği de açıktır.

Bu halk direnişi, şu ya da bu biçimde sona erdiğinde umutsuzluğa kapılmamak gerekir. Bu bir deneyimdir. Kitlelerin zihninde yer eden ve kalıcılaşan bir deneyimdir. Gelecekteki kitle çarpışmalarında bu deneyimin dersleri yol gösterici olacaktır.

İkinci olarak, kitleler, örgütsüz bile olsalar sokaklara çıkabileceklerini ve direneceklerini göstermişlerdir. Bu direniş küçük tavizlerle sona erdirilmiş olsa bile, her zaman egemen sınıfların ve siyasal iktidarların kabusu olmaya devam edecektir.

Onlar, daha bilinçli, daha örgütlü ve devrimci öncüye sahip bir halk hareketinin korkusuyla yaşamak zorunda kalacaklardır.

İşte bu, küçük-burjuvazinin uzlaşmacılığıyla ya da iç savaş korkusuyla sona erdirebileceği bu halk direnişinin en büyük kazanımı olacaktır.

Proletarya Devriminin Askeri Programı V. İ. Lenin

Bugünkü emperyalist savaşta “anayurdun savunulması” üzerine söylenen sosyal-şoven yalana karşı savaşan Hollandalı, İskandinavyalı ve İsviçreli devrimci sosyal-demokratlar arasında, eski sosyal-demokratik asgari programdaki “milis” ya da “silahlı ulus” yerine bir yenisinin, “silahsızlanma” isteminin konulması lehinde sesler duyulmaktadır. *Jugend-Internationale*, bu konu üzerinde bir tartışma açtı ve n° 3’te silahsızlanma lehinde bir başyazı yayınladı. R. Grimm’in son tezlerinde “silahsızlanma” fikrine ödün verildiğini üzüntüyle görüyoruz. *Neues Leben* ve *Vorbote* dergilerinde de tartışmalar başladı.

Bunların başlıca iddiaları, silahsızlanma isteğinin her türlü militarizm ve savaşa karşı mücadelenin en açık, en kararlı ve en tutarlı ifadesi olduğudur.

Ama silahsızlanma savunucularının en büyük yanlışları da bu temel iddialarında bulunuyor. Sosyalistler, sosyalistlikten vazgeçmeksizin her türlü savaşa karşı olamazlar.

Birincisi, sosyalistler, devrimci savaşlara hiçbir zaman karşı olmamışlardır ve asla karşı olamazlar.

“Büyük” devletlerin burjuvazisi tepeden tırnağa gericileştiler ve biz, *bu* burjuvazinin şimdi sürdürdüğü savaşa, gerici, köleci ve canice bir savaş gözüyle bakıyoruz. Ama, bu burjuvaziye karşı verilecek savaşa ne denir? Örneğin, bu burjuvazinin ezdiği ve bu burjuvaziye bağımlı halkların ya da sömürge halklarının kurtuluş için yürüttükleri bir savaşa ne denir? *Enternasyonal* grubunun tezlerinin 5. paragrafında şöyle deniyor: “Bu başıboş emperyalizm çağında, ulusal savaşlar artık olanaklı değildir.” Bu, apaçık bir yanılgıdır.

20. yüzyıl tarihi, bu “başıboş emperyalizm” yüzyılı, sömürge savaşlarıyla dolu. Ama biz Avrupalıların; dünya halklarının çoğunluğunu ezen biz emperyalistlerin, alışkın olduğumuz o lanet Avrupa şovenliğimizle, “sömürge savaşları” adını verdiğimiz savaşların çoğu bu ezilen halkların ulusal savaşları ya da ulusal isyanlarıdır. Emperyalizmin temel özelliklerinden biri, en geri ülkelerde kapitalist gelişmeyi hızlandırması ve ulusal baskıya karşı verilen mücadeleyi yaygınlaştırması ve yoğunlaştırmasıdır. Bu, bir gerçektir. Bundan şu sonuç çıkar ki, emperyalizm, çoğu zaman ulusal savaşları körükler. Yukarıya aktarılan “tezler”i savunan broşüründe, *Junius* [R. Luxemburg] emperyalist dönemde, emperyalist büyük devletlerin birisine karşı verilen her ulusal savaşın, başka bir rakip emperyalist büyük devletin müdahalesine yol açtığını ve böylece her ulusal savaşın bir emperyalist savaşa dönüştüğünü söylüyor. Ama bu iddia da yanlıştır. Bu, *olabilir*, ama her zaman değil. 1900-1914 arasındaki birçok sömürge savaşları bu yolu izlemedi. Örneğin, şöyle bir şey söy-

lersek yalnızca gülünç olur: Bugünkü savaştan sonra, eğer bu savaş bütün hasım tarafların tam bir tükenmişliği ile sona ererse, “herhangi bir” ulusal, ilerici, devrimci savaş “verilemez”; diyelim, Hindistan, İran ve Siyam vb. ile ittifak içinde olan Çin tarafından büyük devletlere karşı böyle bir savaş verilemez.

Emperyalizm altında her türlü ulusal savaş olanağını yadsımak teorik olarak yanlış, tarihsel bakımdan hatalı, ve pratikte Avrupa şovenizmiyle birdir: Avrupa’da, Afrika’da, Asya’da vb. yüz milyonlarca insanı ezen uluslara mensup olan bizler, ezilen halklara “bizim” uluslarımıza karşı savaş vermenin “olanaksız” olduğunu söylemeye çağırıyoruz!

İkincisi, iç savaş da, diğer savaşlar gibi bir savaştır. Sınıf savaşımını kabul eden herkes, iç savaş da kabul etmek zorundadır. Her sınıflı toplumda iç savaş doğal, ve bazı koşullarda sınıf mücadelesinin kaçınılmaz devamı, gelişmesi ve şiddetlenmesidir. Bu, her büyük devrimle doğrulanmıştır. İç savaş kabul etmemek ya da görmezlikten gelmek, büyük bir oportünizme düşmek ve sosyalist devrimi reddetmek olur.

Üçüncüsü, sosyalizmin tek bir ülkede zaferi, bir vuruşta genelde bütün savaşları ortadan kaldırmaz. Tersine, bu savaşları öngörür. Kapitalizmin gelişmesi, farklı ülkelerde son derece eşitsiz bir biçimde ilerler. Meta üretimi koşullarında başka türlü de olamaz. Bundan da reddedilemez bir biçimde şu çıkıyor ki, sosyalizm *bütün* ülkelerde aynı anda zafere ulaşamaz. Önce bir ya da birkaç ülkede zafere ulaşacak, ötekiler bir süre burjuva ya da burjuva-öncesi dönemde kalacaklardır. *Bu*, yalnız sürtüşmeler yaratmakla kalmayacak, öteki ülkelerin burjuvazisi, sosyalist devletin muzaffer proletaryasını ezmeye bile kalkışacaktır. Bu gibi durumlarda savaş, bizim için meşru ve haklı bir savaş olacaktır. Bu, hem sosyalizm için, hem öteki ulusları burjuvaziden kurtarmak için girişilmiş bir savaştır. Engels, Kautsky’ye yazdığı 12 Eylül 1882 tarihli mektupta, *zaferi kazanmış* sosyalizmin “savunma savaşları” vermesinin mümkün olduğunu açıkça belirttiği zaman tümüyle haklıydı. Onun aklında olan, zafere ulaşmış proletaryanın öteki ülkelerin burjuvazisine karşı savunulmasıydı.

Ancak, biz, tek ülkede değil bütün dünyadaki burjuvaziye devirir, yener ve onları mülksüzleştirirsek, savaşlar olanaksız duruma gelir. Ve bilimsel açıdan şu en önemli şeyi görmezlikten gelmek ya da önemsememek, son derece yanlış –ve hiç de devrimci olmayan– sosyalizme *geçişte* bu en güç ve en büyük savaşı gerektiren bir görevdir. “Sosyal” vaizler ve oportünistler, geleceğin barışçıl sosyalizminin hayallerini kurmaya her zaman hazırdırlar. Ama bunları devrimci sosyal-demokratlardan ayıran şey, bu güzel geleceğe kavuşmak için gerekli çetin sınıf mücadeleleri ve sınıf *savaşları* üzerine düşünmeye yanaşmamalarıdır.

Kendimizin, sözcüklerin ardısına sürüklenmeye izin vermemeliyiz. Örneğin, “anayurdun savunulması” deyimini pek çok kimse için tiksindiricidir, çünkü hem iflah olmaz oportünistler, hem de kautskiciler, bu sözü, *şimdiki* yağma savaşı üzerine söylenen burjuva yalanlarını örtbas etmek için kullanıyorlar. Bu bir gerçek. Ama bu, bundan böyle politik sloganların anlamları üzerinde düşünmemize gerek olmadığı demek değildir. Bugünkü savaşta “anayurdun savunulmasını” kabul etmek, ne eksik ne fazla, bu savaşı “adil” bir savaş olarak, yineliyoruz, ne eksik ne fazla, proletaryanın yararına bir savaş olarak kabul etmek demektir; çünkü her savaşta istilalar olabilir. Emperyalist büyük devletlere *karşı* savaşlarında ezen uluslar *yönünden* ya da bir burjuva devletin bazı Galiffet’lerine karşı *savaşında* muzaffer bir proletarya bakımından “anayurdun savunulmasını” kabul etmemek budalalık olur.

Teorik olarak, her savaşın, politikanın başka araçlarla bir devamı olduğunu unutmak kesin bir yanlıdır. Bugünkü emperyalist savaş, iki büyük dev-

let grubunun emperyalist politikalarının devamıdır ve bu politika, emperyalist dönem ilişkilerinin bütünü tarafından yaratılmış ve körüklenmiştir. Ama bu dönem, ulusal baskıya karşı mücadeleyi ve burjuvaziye karşı proletaryanın mücadelesini de kaçınılmaz olarak doğuracak ve körükleyecek, ve bunun sonucu olarak da, önce devrimci ulusal ayaklanmalar ve savaşlar; sonra, burjuvaziye karşı proletarya savaşları ve ayaklanmaları; üçüncü olarak da her iki türden devrimci savaşların bir bileşimini vb. olanaklı ve kaçınılmaz duruma getirecektir.

Buna aşağıdaki genel düşüncelerin de eklenmesi gerekir.

Silah elde etmeye ve bunların kullanılmasını öğrenmeye çalışmayan ezilen bir sınıf, köle muamelesi görmeyi hakeder. Burjuva pasifisti ya da oportünist olmaksızın, sınıflı bir toplumda yaşadığımızı, bu toplumdan kurtulmanın tek bir çıkar yolu olduğunu, bunun da ancak sınıf mücadelesi olduğunu unutamayız. Her sınıflı toplumda, ister köleliğe, serfliğe, ister şimdi olduğu gibi ücretli emeğe dayansın, ezen sınıf her zaman silahlıdır. Yalnız modern sürekli ordu değil, modern milis kuvveti bile –örneğin en demokratik burjuva cumhuriyeti İsviçre’de bile–, burjuvazinin proletaryaya karşı silahlanmasını temsil eder. Bu öylesine basit bir gerçektir ki, üzerinde durmanın bile gereği yoktur. Bütün kapitalist ülkelerde grevcilere karşı askeri birliklerin kullanılmasına değinmek yeter.

Proletaryaya karşı silahlanmış bir burjuvazi, çağdaş kapitalist toplumun en büyük, temel ve bellibaşlı gerçeğidir. İşte bu gerçek karşısında, devrimci sosyal-demokratları, “silahsızlanmayı” “istemeye” özendirmek! Bu, sınıf mücadelesi bakış açısını büsbütün bırakmak, devrim düşüncesini tümüyle reddetmek demektir. Bizim sloganımız, burjuvaziye yenmek, onları mülksüzleştirmek ve silahsızlandırmak için proletaryayı silahlandırmak olmalıdır. Devrimci sınıf için tek olanaklı taktik budur; bu taktik, kapitalist militarizmin tüm nesnel gelişmesinin mantıksal sonucu ve gereğidir. Proletarya, ancak burjuvaziye silahsızlandırdıktan sonra, kendi dünya ölçüsündeki tarihsel görevine ihanet etmeden bütün silahları hurdalığa atar. Proletarya, kuşku yok ki, bunu yapacaktır, ama *ancak bu koşul yerine getirildikten sonra, kesenkes önce değil*. Eğer şimdi savaş, gerici hristiyan sosyalistler ile, tir tir titreyen küçük-burjuvazi arasında *yalnızca* korku ve dehşet yaratıyor, silahların her çeşit kullanılmasına, kan dökülmesine, ölüme vb. karşı yalnızca bir nefret uyandırıyor, kendilerine şunu söylemeliyiz: Kapitalist toplum her zaman *ucu bucağı olmayan* bir dehşettir. Ve tüm savaşların en gericisi olan bu savaş, bu topluma *korkunç bir son* hazırlıyorsa, umutsuzluğa düşmemiz için hiçbir neden yok. Herkesin görebildiği gibi, burjuvanın, kendi eliyle tek meşru ve devrimci savaş için, yani emperyalist burjuvaziye karşı bir iç savaş için yolları hazırladığı bir sırada, silahsızlanma “isteği” ya da daha doğrusu silahsızlanma hali, nesnel olarak, bir umutsuzluğun ifadesinden başka bir şey değildir.

Bunun yaşamdan kopmuş bir teori olduğunu söyleyenler olabilir, bunlara dünya ölçüsündeki iki tarihsel gerçeği anımsatırız: Bir yandan tröstler ile sanayide kadınların işe alınması; öte yandan, 1871 Paris Komünü ile Rusya’da 1905 Aralık ayaklanması. [...]

Eylül 1916

Jugend-Internationale,
N° 9-10, Eylül-Ekim 1917

V. İ. Lenin,
Toplu Yapılar,
Cilt 23, s. 77-87,
Moskova, 1964

Moskova Ayaklanmasından Alınacak Dersler

V. İ. Lenin

Aralık 1905'te Moskova (Moskova, 1906) adlı kitabın yayınlanması için daha iyi bir zaman olamazdı. Aralık ayaklanmasının derslerini özümsemek işçi partisinin acil bir görevidir. Ne yazık ki, bu kitap, bir kaşık katran dökülmüş bir varil bala benziyor: çok iyi malzeme –eksikliklerine rağmen–, ama inanılmayacak kadar gevşek, inanılmayacak kadar sıradan sonuçlar. Bu sonuçlarla başka bir zaman ilgileneceğiz, şimdi tüm dikkatimizi, günümüzün yakıcı siyasal sorununa, Moskova ayaklanmasının derslerine yönelteceğiz.

Moskova'daki Aralık hareketinin başlıca biçimleri, barışçıl grev ve gösterilerdi; bunlar işçilerin büyük çoğunluğunun etkin biçimde yer aldığı tek mücadeleye biçimleriydi. Oysa, Moskova'daki Aralık eylemi, bağımsız ve egemen bir mücadeleye biçimi olarak genel grevin zamanının geçtiğini, hareketin, bu dar sınırları dizginlenemez ve karşı konulamaz güçlerle kıldığını ve daha üst bir mücadeleye biçimine yükseldiğini –ayaklanma– çok parlak biçimde göstermiştir.

Bütün devrimci partiler, bütün Moskova sendikaları grev çağrısını kabul etmişler ve hatta bunun kaçınılmaz olarak bir ayaklanmaya doğru gelişeceğini sezmişlerdir. 6 Aralıkta İşçi Temsilcileri Sovyeti, “grevi silahlı bir ayaklanmaya dönüştürmeye çalışmak” için karar aldı. Ancak, gerçekte bu örgütlerin hiç biri buna hazır değildi. Gönüllü Savaş Birlikleri Birleşik Konseyi bile, ayaklanmanın uzak olduğundan söz ediyordu (*9 Aralıkta!*) ve meydana gelen sokak savaşlarında yer almaya ya da onu denetlemeye karar veremeyeceği çok belliydi. Örgütler, hareketin büyümesine ve yayılmasına *ayak uydurmayı başaramadılar*.

Grev, asıl olarak Ekim sonrasında ortaya çıkan nesnel koşulların baskısı sonucu bir ayaklanmaya doğru geliyordu. Bir genel grev, artık hükümeti habersiz yakalayamıyordu: Hükümet, karşı-devrimci güçleri çoktan örgütlemişti ve onlar da askeri eylemlere hazırdılar. Ekimden sonraki Rus devriminin bütün gelişimi ve Aralık günlerinde Moskova'daki olaylar dizisi, Marks'ın de-

rin önermelerinden birisini açıkça onaylıyordu: Devrim, güçlü ve birleşik bir karşı devrim yaratarak ilerler, yani düşmanı daha aşırı savunma önlemlerine başvurmaya ve bu yolda daha güçlü saldırı araçları planlamaya zorlar.

7 ve 8 Aralık: Barışçıl bir grev, barışçıl kitle gösterileri.

8 Aralık akşamı: Akvaryum'un kuşatılması.

9 Aralık sabahı: Starstnaya Meydanı'ndaki kalabalığa süvarilerin saldırısı.

9 Aralık akşamı: Fiedler binasına baskın. Çelik sertleşiyor. Örgütsüz sokak kalabalıkları, kendiliğinden ve ikirciklenerek ilk barikatları kuruyorlar.

10 Aralık: Sokaklardaki barikatlara ve kalabalığa top ateşi açılıyor. Barikatlar daha bilinçli olarak kuruluyor; ve artık tek tek değil, gerçekten kitlesel ölçekte. Bütün insanlar sokaklarda; kentin tüm ana merkezleri barikat ağıyla çevrili. Gönüllü savaş birlikleri, bir kaç gün askeri birliklere karşı inatçı bir gerilla savaşı yürütüyorlar; askeri birlikler güçlerini tüketince Dubasov takviye güçleri istemeye zorlanıyor. Hükümet güçleri ancak 15 Aralıkta tümüyle üstünlük sağlayabildi ve 17 Aralıkta Semyonovski Birliği, ayaklanmanın son direniş kalesi Presnya bölgesini ezdi.

Grev ve gösterilerden tek tek barikatlara. Tek tek barikatlardan kitlelerin kurduğu barikatlara ve askeri birliklere karşı sokak savaşlarına. Proleter kitle mücadelesi, örgütleri aşarak, grevden ayaklanmaya doğru gelişti. Rus devriminin Aralık 1905'te ulaştığı en büyük tarihsel kazanımdır; ve tüm önceki kazanımlar gibi, bu da büyük özveriler pahasına kazanıldı. Hareket, genel siyasal bir grevden daha üst bir aşamaya yükseldi. Gericiliğin direnişini *son sınıra* kadar zorladı ve böylece devrimin de saldırı araçlarını uygulamada son sınıra kadar gideceği anı çok yaklaştırdı. Gericilik, barikatları, binaları ve kalabalığı bombalamaktan daha öteye *gidemez*. Ama devrim, Moskova gönüllü savaş birliklerinden daha da öteye gidebilir, genişliğine ve derinliğine çok çok daha öteye gidebilir. Ve devrim, Aralıktan beri çok ilerledi. Devrimci bunalımın zemini ölçülemeyecek kadar genişledi – şimdi bıçak daha da keskinleştirilmelidir.

Proletarya, mücadelenin nesnel koşullarının değiştiğini ve grevin bir ayaklanmaya dönüşmek zorunda olduğunu kendi önderlerinden daha hızlı anladı. Her zaman olduğu gibi, pratik teorinin önüne geçti. Barışçıl grev ve gösteriler, artık işçilere yeterli gelmemeye başladı; şöyle sordular: Bundan sonra ne yapmalı? Ve daha kararlı eylem talep ettiler. Barikat kurulması talimatı bölgelere ulaşmadan çok önce, zaten kentin merkezinde barikatlar kurulmuştu. Bunların kurulmasında çok sayıda işçi çalıştı, ama *bu bile onlara yeterli gelmiyordu*; bilmek istiyorlardı: Bundan sonra ne yapmalı? – etkin önlemler istiyorlardı. Aralık ayında, biz, sosyal-demokrat proletaryanın önderleri, çoğunun savaşa etkin olarak katılmasını önleyecek biçimde, böylesine saçma bir biçimde birliklerini konuşlandırmış bir başkomutan gibiydik. İşçi kitleleri kararlı kitle eylemi talimatı talep ediyorlardı, ama alamadılar.

Bu yüzden, tüm oportünistlerin sarıldıkları Plehanov'un, grev zamansızdı, başlatılmamalıydı ve "silaha sarılmamalıydı" düşüncesinden daha dar görüşlü bir düşünce olamazdı. Tersine, daha kararlı, daha enerjik ve daha saldırgan olarak silaha sarılmalıydık; korkusuz ve amansız bir silahlı savaşın zorunluluğunu kitlelere açıklamalıydık ve barışçıl bir grevin sınırları içinde bunu açıklamamız olanaksızdı. Ve şimdi en azından siyasal grevlerin yetersiz olduğunu açıkça kabul etmeliyiz; silahlı ayaklanmayı destekleyen kitlelerin arasında geniş bir ajitasyon yürütmeliyiz ve "hazırlık aşamaları" sözleriyle ya da herhangi bir yolla karartarak sorunu çözmeye kalkışmamalıyız. Eğer gelecekteki devrimci eylemin acil görevinin korkunç ve kanlı bir imha savaşını gerektirdiğini kitlelerden saklasaydık, hem kendimizi, hem de halkı aldatmış olurduk.

Aralık olaylarının ilk dersi budur. Diğer ders de, ayaklanmanın niteliğine,

ayaklanmanın kullandığı yöntemlere ve askeri birliklerin halkın safına geçmelerini sağlayan koşullara ilişkindir. Bu son nokta üzerine partimizin sağ kanadında aşırı önyargılı bir görüş egemendir. Bu görüş, modern askeri birliklerle savaşmanın olanaksız olduğunu ve askeri birliklerin devrimcileştirilmesi gerektiğini iddia eder. Şüphesiz, devrim kitlesel bir karakter almadıkça ve askeri birlikleri etkilemedikçe, ciddi mücadele diye bir şey olamaz. Askeri birlikler arasında çalışma yapmamızın gerekliliğini söylemeye bile gerek yoktur. Ama onları ikna ederek ya da kendi inançlarıyla, bir seferde bizim saflarımıza geçeceklerini hayal edemeyiz. Bu görüşün nasıl klişe ve cansız olduğunu Moskova ayaklanması açıkça gösterdi. İşin doğrusu, gerçek her halk hareketinde kaçınılmaz olan askeri birliklerin kararsızlığı, devrimci mücadele keskinleştiğinde *askeri birlikleri ele geçirmek için gerçek bir savaşa* yol açar. Moskova ayaklanması, gericilik ile devrim arasında askeri birlikleri ele geçirmek için girilen umutsuz, çılgın bir mücadelenin tam bir örneğiydi. Dubasov'un kendisi bile, Moskova garnizonundaki on beş bin adamın sadece beş binine güvendiğini açıklamıştı. Hükümet, çok çeşitli ve umutsuz önlemlerle kararsızları saflarında tutmaya çalıştı: Onlara yalvardılar, yağ çektiler, rüşvet verdiler, saat, para vb. dağıttılar, votkayla sarhoş ettiler, yalan söylediler, tehdit ettiler, kışlalara hapsedtiler ve silahsızlandırıdılar, en az güvenilir olanları da şiddet ve hileyle ortadan kaldırdılar. Bu yönden hükümetin gerisinde kaldığımızı açıkça ve çekinmeden itiraf etme cesaretini göstermeliyiz. Hükümetin yaptığı gibi, kararsız askeri birlikleri kazanmak için böylesine etkin, cüretli, geniş kaynaklı ve atak bir savaş için kullanabileceğimiz güçlerden yararlanamadık ve hükümet kazandı. Ordu içindeki çalışmayı sürdürüyoruz ve gelecekte askeri birlikleri ideolojik olarak "kazanmak" için çabalarımızı iki misline çıkaracağız. Ama bir ayaklanma zamanında askeri birlikleri kazanmak için fiziki bir mücadele de gerektiğini unutursak, zavallı bilgichler olup çıkarız.

Aralık günlerinde Moskova proletaryası, askeri birlikleri ideolojik olarak "kazanma" konusunda bize büyük dersler öğretiler. Örneğin 8 Aralıkta Strastnaya Meydanı'nda Kazaklar bir kalabalığı kuşattığında, içlerine girdiler, arkadaşlık yaptılar ve onları geri dönmeye ikna ettiler. Yine 10 Aralıkta Presnya bölgesinde on bin kişilik bir kalabalık içinde kızıl bayrak taşıyan iki işçi kız Kazakların önüne fırlayıp, "Öldürün bizi! Yaşadıkça bayrağı teslim etmeyeceğiz!" diye bağırdılar. Ve Kazaklar dağıldılar ve dört nala oradan uzaklaştılar; kalabalık "Yaşasın Kazaklar!" diye bağırdı. Cesaretin ve kahramanlığın bu örnekleri, proletaryanın zihninde her zaman kalacaktır.

Ama Dubasov'un yanında nasıl yaya kaldığımızın örnekleri de var. 9 Aralıkta, askerler, isyancılara katılmak için Bolşaya Serpukhoskaya sokağında *Marseillaise* söyleyerek ilerliyorlardı. İşçiler onları karşılamak için temsilciler gönderdiler. Ma-lakhov⁷⁷ atını dört nala onlara doğru sürdü. İşçiler gecikmişti, Malakhov onlardan önce vardı. Askerlere duygusal bir konuşma yaptı, onları kararsızlığa düşürdü, süvarilerle onları kuşattı, kışlalara dönmelerini emretti ve kışlaya kilitledi. Malakhov askerlere zamanında ulaştı, biz ulaşamadık; oysa iki gün içinde 150 bin kişi çağrımıza koşmuştu ve bunlardan sokaklara devriyeler çıkartabilirdik ve çıkartmalıydık da. Malakhov askerleri süvarilerle kuşattı, ama biz Malakhov'u bombacılarla kuşatmayı başaramadık. Bunu yapabiliydik ve yapmalıydık; ve bir zamanlar sosyal-demokrat basında (eski *Iskra*) işaret edildiği gibi, bir ayaklanma sırasında görevimiz, sivil ve askeri şeflerin amansızca yok edilmesidir. Bolşaya Serpukhoskaya sokağında olanlar, ana hatlarıyla Nesvizskiye ve Kruttiskiye kışlalarının önünde yinelendi; ve işçiler Ekaterinoslav alayını "çekme"ye giriştiklerinde, Aleksandrov'da istihkamlara temsilciler gönderildiğinde, Moskova'ya gitmekte olan Rostov topçu birliği geri çevrildiğinde, Kolomna'da istihkamlar silahsızlandırıldığında

da aynı şeyler oldu. Ayaklanma sırasında kararsız askeri birlikleri ele geçirme görevimizi yerine getirmek için yetersiz kaldığımız tanıtlandı.

Aralık olayları, Marks'ın derin önermelerinden bir başkasını, oportünistlerin unuttuğu bir önermeyi de doğruladı, yani ayaklanma bir sanattır ve bu sanatın temel kuralı, çok büyük cesaretle ve sarsılmaz bir kararlılıkla *saldırmak*tır. Biz bu gerçeği yeterince özümseyememiştir. Bu sanatı, ne pahasına olursa olsun saldırmak gerektiği kuralını, ne biz yeterince öğrenebilmişiz, ne de kitlelere öğretebilmişiz. Bu eksikliği tüm enerjimizle gidermeliyiz. Siyasal sloganlar sorununda taraf tutmak yeterli değildir; silahlı ayaklanma sorununda da taraf tutmak zorunludur. Buna karşı olanlar, buna hazır olmayanlar, devrimi destekleyenlerin saflarından amansızca atılmalıdırlar, düşman saflarına, hainlerin ya da korkakların yanına gönderilmelidirler; çünkü olayların ve mücadeleye koşullarının dayatmasıyla bu ilkeye uygun olarak dost ile düşmanı birbirinden ayırmak zorunda kalacağımız günler yaklaşmıştır. Edilgenliği öğütleyemeyiz, askeri birlikleri "üstümüze gelene" kadar "beklemeyelim". Hayır! Cesur ve silahlı saldırı gerektiğini, böyle zamanlarda düşmana komuta eden kişilerin yok edilmesinin gerekli olduğunu ve kararsız askeri birlikleri ele geçirmek için çok daha enerjik savaşmak gerektiğini evlerin çatılarından ilan etmeliyiz.

Moskova olaylarının öğrettiği üçüncü büyük ders, bir ayaklanma için güçlerin örgütlenmesi ve taktiklerle ilgilidir. Askeri taktikler, askeri teknik düzeyine dayanır. Bu yalın gerçeği Engels göstermiş ve bütün marksistlere kabul ettirmiştir. Bugün askeri teknik, 19. yüzyılın ortalarındaki askeri teknik değildir. Toplara karşı kalabalıkla yürümek ve tabancalarla barikatları savunmak çılgınlık olur. Kautsky, Moskova olaylarından sonra, Engels'in bu konudaki vargıların yeniden gözden geçirilmesinin tam zamanı olduğunu ve Moskova'da "*yeni barikat taktikleri*"nin ortaya çıktığını yazarken haklıydı. Bu taktikler, gerilla savaşı taktikleridir. Böylesi taktikler için gerekli örgüt, hareketli ve çok küçük, on kişilik, hatta iki-üç kişilik birliklerdir. Bugünlerde beş ya da üç kişilik birliklerden söz edilince alay eden sosyal-demokratlarla sık sık karşılaşırız. Ama alay etmek, çağdaş askeri tekniğin dayattığı koşullar altında sokak savaşlarının ortaya çıkardığı *yeni* taktik ve örgütsel sorunları reddetmenin çok ucuz bir yoludur. Moskova ayaklanmasının hikayesini dikkatlice inceleyen beyler ve göreceksiniz ki, "beş kişilik birlikler" ile "*yeni barikat taktikleri*" arasında nasıl bir bağlantı olduğunu anlayacaksınız.

Moskova bu taktikleri ilerletti, ama onları yeterince geniş çapta, gerçekten kitlesel çapta uygulamak için yeterince geliştirmeyi başaramadı. Gönüllü savaş birlikleri çok azdı, cüretkar saldırı sloganı işçi kitlelerine yayılmadı ve onu uygulamadılar; gerilla birlikleri, özellikleri açısından tek tipti, silahları ve yöntemleri yetersizdi, kalabalıklara önderlik etme yetenekleri neredeyse hiç gelişmemişti. Bütün bunları gidermeliyiz; ve bunu, Moskova deneyiminden öğrenerek, bu deneyimi kitleler arasında yaygınlaştırarak ve bu deneyimi daha da geliştirmeleri için onların yaratıcı çabalarını canlandırarak yapacağız. Aralıktan beri pratik olarak bütün Rusya'da süregiden gerilla savaşı ve kitle terörü elbette bir ayaklanmanın doğru taktiğini öğretmekte kitlelere yardım edecektir. Sosyal-demokrasi bu terörü kabul etmeli ve onu kendi taktikleriyle birleştirmeli, elbette örgütlemeli ve denetime almalıdır; işçi sınıfı hareketini, genel devrimci mücadelenin çıkarlarına ve koşullarına tabi kılmalıdır. Diğer yandan ayaklanma boyunca Moskovalı yoldaşlarımızın ve ünlü Letonya Cumhuriyetleri günlerinde Letonyalıların görkemli ve amansızca iş gördükleri bu gerilla savaşının "serseri" sapkınlığını tasfiye etmeli ve amansızca budamalıdır.

Son dönemde askeri teknikte yeni ilerlemeler oldu. Japon savaşı, el bombasını üretti. Hafif silah fabrikaları, pazara otomatik tüfekler sürdüler. Bu her

iki silah da, Rus devriminde başarıyla kullanıldı, ama yeterli olmaktan uzaktı. Teknikteki gelişmelerden yararlanabiliriz ve yararlanmalıyız; işçi birliklerine çok sayıda bomba yapmayı öğretmeliyiz, onlara ve bizim savaş birliklerimize patlayıcı, fûnye ve otomatik tüfekler sağlamada yardımcı olmalıyız. Eğer kentlerdeki ayaklanmalarda işçi kitleleri yer alırsa, düşmana karşı kitlesel saldırılar başlarsa, Duma'dan sonra, Sveaorg ve Kronstadt'tan sonra daha fazla kararsızlaşan askeri birlikleri ele geçirmek için kararlı ve ustaca savaşılırsa – ve de genel mücadeleye kırsal bölgelerin katılımını sağlayabilirsek–, gelecekte Rusya çapındaki silahlı ayaklanmada zafer bizim olacaktır.

O halde, Rus devriminin büyük günlerinin derslerini iyice öğrenerek işimizi daha da geliştirelim ve görevlerimizi daha cesurca ortaya koyalım. İşimizin temeli, bugünkü konjonktürde ulusun gelişiminin gereklerini ve sınıf çıkarlarını doğru biçimde değerlendirmektir. Çarlık rejimini devirme ve devrimci bir hükümet tarafından kurucu meclisin toplanması sloganı etrafında proletaryanın, köylülerin ve ordunun artan oranda bir kısmını bir araya getiriyoruz ve getirmeyi sürdüreceğiz. Şimdiye kadar olduğu gibi, işimizin temel ve başat içeriği, kitlelerin siyasal kavrayışını geliştirmektir. Ama unutmamalıyız ki, bu genel, sürekli ve temel göreve, Rusya'da bugün olduğu gibi başka, özgün ve özel görevler yüklenmektedir. Bilgiç ve dar kafalı olmayalım; her zaman ve her koşulda değişmeyen sürekli ödevlerimize anlamsız göndermelerde bulunarak, bu anın özel görevlerinden, verili mücadele biçimlerinin özel görevlerinden kurtulmaya çalışmayalım.

Büyük kitle mücadelesinin yaklaştığını unutmayalım. Bu, silahlı bir ayaklanma olacak. Olabildiğince zamandaş olmalıdır. Kitleler, silahlı, kanlı ve korkunç bir mücadeleye girildiğini bilmelidirler. Ölümü horgörme, onların arasında geniş ölçüde yaygınlaşmalı ve zaferden emin olmalıdırlar. Düşmana daha büyük enerjiyle saldırılmalı; kitlelerin sloganı, savunma değil, saldırı olmalıdır. Düşmanın amansızca yok edilmesi onların görevi olacaktır; mücadelenin örgütü, hareketli ve esnek olacaktır; askeri birliklerin arasındaki kararsız unsurların etkin katılımı sağlanacaktır. Ve bu büyük mücadelede, sınıf bilincine sahip proletaryanın partisi ödevini tam olarak yerine getirmelidir.

Proletary, № 2,
29 Ağustos 1906

V. İ. Lenin, *Toplu Yapıtlar*,
Cilt 11, s. 171-178,
Moskova, 1965



TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ

İlk Genel Komite Üyesi

HÜSEYİN CEVAHİR

1 HAZİRAN 1971

İSTANBUL/MALTEPE

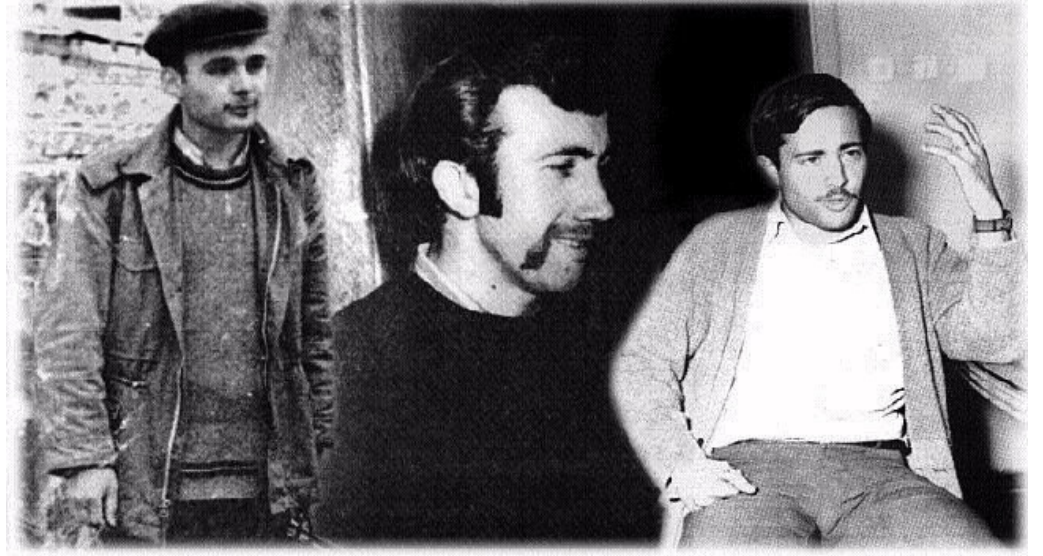
1947'de Tunceli'de doğdu. Yüksek öğrenim için Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesine girdi. Burada devrimci gençlik hareketlerine katıldı. Dev-Genç içinde yer alan Hüseyin yoldaş, Mahir Çayan yoldaşla bu mücadele içinde tanıştı. THKP-C'nin oluşum sürecinde yer aldı ve kurucularından oldu. Oluşturulan ilk Genel Komite'de yer alarak, Doğu Anadolu Bölge Sorumluluğu'nu üstlendi.

THKP-C'nin 1971 yılında başlattığı Öncü Savaşının ilk evresinde gerçekleştirilen merkezi eylemlerin içinde yer aldı. İstanbul'da şehir gerillasının yaratılması amacıyla alınan karar üzerine Mahir yoldaşla birlikte buraya geçti. Has'ların günlük hasılatlarının kamulaştırılması ve siyonist ajan E. Elrom'un tutsak alınması eylemlerine katıldı.

Elrom eylemi üzerine oligarşinin başlattığı kuşatma ve imha operasyonu sırasında, 29 Mayıs 1971'de Mahir yoldaşla birlikte İstanbul-Maltepe'de kuşatıldılar. Bu iki "adalı"nın üç gün süren kuşatması, 1 Haziran günü başlatılan operasyonla sonlanırken, Cevahir yoldaş şehit düştü, Mahir yoldaş ağır yaralı olarak tutsak edildi.

Cevahir yoldaşın sanat ve kültür üzerine yayınlanmış çeşitli yazıları yanında, Küba Devrimi üzerine bir yazısı bulunmaktadır.

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ ORDUSU KURUCU VE ÖNDERLERİ



KADİR MANGA ALPASLAN ÖZDOĞAN SİNAN CEMGİL
31 Mayıs 1971 / Nurhak



DENİZ GEZMİŞ YUSUF ASLAN HÜSEYİN İNAN
6 Mayıs 1972 / Ankara



**TKP(M-L) VE TİKKO'NUN
KURUCUSU VE ÖNDERİ
İBRAHİM KAYPAKKAYA**

18 MAYIS 1973
DİYARBAKIR

1949 yılında Çorum'da doğdu. İlkokulu bitirdikten sonra Hasanoğlan Öğretmen Okulu'na girdi. Burayı bitirdikten sonra İstanbul Çapa Yüksek Öğretmen Okulu'na başladı. Aynı zamanda İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi-Fizik Bölümü öğrencisi olan Kaypakkaya, sol düşüncelerle burada tanıştı. Mart 1968'de Çapa Fikir Kulübü'nün kurucuları arasında yer aldı. Çapa Fikir Kulübü'nün başkanı olan Kaypakkaya, 6. Filo'ya karşı bildiri yayınladığı gerekçeyle Kasım 1968'de okuldan atıldı.

FKF ve TİP içinde ortaya çıkan ayrışmada MDD kesiminde yer aldı. *İşçi-Köylü* gazetesinin İstanbul'daki bürosunda çalışan Kaypakkaya, *Aydınlık* ve *Türk Solu* dergilerine yazılar yazdı. Aydınlik içinde meydana gelen ayrışmada D. Perinçek'in başını çektiği PDA saflarında yer aldı. 1972 yılına kadar PDA (TİİKP) saflarında çalıştı ve DABK üyesi olarak görev yaptı. Bu tarihte PDA oportünistleriyle yollar ayrıldı. D. Perinçek ve çevresinin revizyonist ve oportünist olduklarını söyleyen Kaypakkaya, aylık sonrasında TKP(ML)-TİKKO'yu kurdu.

TKP(ML) faaliyetlerinin yoğunlaştırıldığı Dersim bölgesinde mücadele ederken, 24 Ocak 1973'de Vartınik mezrasında oligarşinin resmi zor güçleri tarafından sanıldı. Çatışma sırasında Ali Haydar Yıldız şehit düşerken, Kaypakkaya yaralı olarak çatışma alanından uzaklaştı. Ancak beş gün sonra kendisinin kaldığı köydeki bir öğretmenin ihbarıyla yakalandı. Dört ay süren işkencelerde hiçbir şeyi kabul etmedi ve bu işkenceler sonucu 18 Mayıs 1973'de şehit düştü.



AĞADEDE SARIKAYA

1960/KARS

9 MAYIS 1993/İSTANBUL

1960 yılında Kars'da doğdu. 1977'de devrimci mücadeleye THKP-C/HDÖ saflarında katıldı. 1977-1979 yılları arasında Kars bölgesinde örgütsel faaliyette bulunan "Dede", bu dönemde faşist milis güçlere karşı THKP-C/HDÖ'nin gerçekleştirdiği silahlı eylemlerde yer aldı. MHP Kars İl Başkanı'nın cezalandırılması eylemine katıldı. 12 Eylül askeri darbesi koşullarında tutsak edildi. 1986 yılına kadar Selimiye, Metris, Sağmalcılar ve Erzurum Askeri Cezaevlerinde yattı.

1986 yılında tutsaklığı sona erer ermez pratik örgütsel faaliyet içinde yer aldı. 1991-1993 yılları arasında THKP-C/HDÖ'nin gerçekleştirdiği "30 Mart-Kızılder Harekâtı" (1991); "Eylül Harekâtı" (1992) ve "15 Mart Harekâtı" (1993) içinde yer aldı. THKP-C/HDÖ İstanbul İl Komitesi üyesi olan "Dede" yoldaş, bir şehir gerillası olarak savaşın tüm zorluklarına ve olanaksızlıklarına rağmen üstlendiği görevleri yerine getirmekte tereddüt etmedi.

9 Mayıs 1993 Pazar günü saat 12'de İstanbul/Fatih'teki örgüt evinin oligarşinin zor güçlerince basılmasıyla başlayan çatışmada katledildi.

LEYLA DOĞAN

1963/KAYSERİ

21 MAYIS 1986/ANKARA



1963 yılında Kayseri'de doğdu. Daha henüz Ortaokul sıralarındayken devrimci mücadeleyle tanıştı. THKP-C/HDÖ sempatisini olarak örgütsel çalışmalarda kendisinden istenen her şeyi yerine getirmek için olanca gücüyle çalıştı. Örgüt saflarında ortaya çıkan II. Sağ-sapmanın yarattığı kargaşaya içinde bir süre Kayseri ile sınırlı bir ilişki içinde bulundu. 1979 sonlarında bu sağcı unsurlara yönelik polis operasyonunda tutsak edildi. Ankara/Mamak cezaevinde yattı. Tutsaklığının ilk gününden itibaren örgütle bağlantı kurdu ve THKP-C/HDÖ'nin örgütsel işleyişine dahil edildi. 1981'de tutsaklığı sona erdikten sonra değişik kentlerdeki örgüt üyeleri arasında bağlantıların kurulmasında çalıştı. Her koşulda cezaevindeki tutsak yoldaşlarıyla bağlantı kurmayı başardı. Bu görevini 1986 yılına kadar aksatmadan sürdürdü. İşkenceler sonucu meydana gelen rahatsızlığı nedeniyle Ankara'da kaldırıldığı hastanede 21 Mayıs 1986'da yaşamını yitirdi.

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

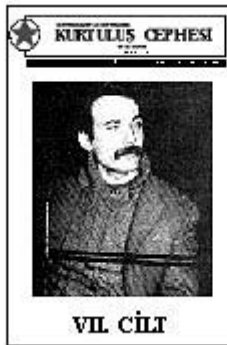
E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org
erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM I**
MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
İLKER AKMAN: **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I**
*** **OLİGARŞİ NEDİR?**
*** **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III**
*** **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
*** **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **GRAMSCİ ÜZERİNE**
*** **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
*** **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
*** **“BDS”: BİR PRAGMATİK SAPMA**
*** **“YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE**
*** **ZAFER BİZİM OLACAKTIR! [Ankara Davası Savunması]**
*** **DEVİRİM PROGRAMLARI**
*** **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
*** **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ**
*** **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

- DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]**
DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM II [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-III]
LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]
TARİHTE, GÜNÜMÜZDE VE DEVRİMCİ MÜCADELEDE KADINLAR



Milli Kriz ve Devrimci Durum

Bir marksist için, devrimci bir durum olmaksızın bir devrimin olanaksız olduğu tartışmasızdır, ama her devrimci durum da devrime yol açmaz. Genel olarak söylersek, devrimci bir durumun belirtileri nelerdir? Üç büyük belirtiyi gösterirken kesinlikle hata yapmamış oluruz:

1) Egemen sınıflar için hiçbir değişiklik olmaksızın kendi egemenliklerini korumalarının olanaksız olduğu zaman; şu ya da bu biçimde “üstteki sınıflar” arasında bir kriz, ezilen sınıfların hoşnutsuzluk ve öfkesinin had safhaya ulaşmasıyla egemen sınıfın siyasetinde bir çatlığa yol açan bir kriz olduğu zaman. Devrimin olması için, genellikle “alttaki sınıfların” eskisi gibi yaşamak “istememesi” yeterli değildir; aynı zamanda “üstteki sınıfların” da eskisi gibi “yaşayamaması” gerekir.

2) Ezilen sınıfların sıkıntılarının ve gereksinimlerinin her zamankinden çok daha fazla ağırlaştığı zaman;

3) Yukardaki nedenlerin bir sonucu olarak, “barış zamanı”nda soyulmalarına şikayet etmeden izin veren, ama çalkantılı dönemlerde, hem bunalımın koşulları tarafından, *hem de “üstteki sınıflar”ın kendileri tarafından* bağımsız tarihsel eyleme itilen kitlelerin faaliyetinde oldukça büyük artış olduğu zaman.

Sadece tekil grup ve partilerin değil, tekil sınıfların da iradesinden bağımsız olan bu nesnel değişiklikler olmaksızın, genel kural olarak, bir devrim olanaksızdır.

Tüm bu nesnel değişikliklerin bütününe devrimci durum denilir. Böyle bir durum, Rusya’da 1905’te ve Batı’daki tüm devrimci dönemlerde vardı; her ne kadar devrim olmasaydı da, Almanya’da son yüzyılın 60’larında ve Rusya’da 1859-61 ve 1879-80’de de vardı. Neden devrim olmadı? Çünkü, her devrimci durum bir devrime yol açmaz; devrim, sadece, yukarda sözü edilen nesnel değişikliklere öznel bir değişikliğin, yani devrimci *sınıfın*, eğer düşürülmezse, kriz döneminde bile asla düşmeyecek olan eski hükümeti yıkmaya (ya da sarsmaya) yetecek *güçte* devrimci kitle eylemi yürütme yeteneğinin eşlik ettiği bir durumdan doğar.

V. İ. Lenin